

Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

Rīgā

13.01.2026. Nr. 1-6/1

Uz 11.12.2025 1-04.1/519-pav/2025

Latvijas Republikas Satversmes tiesai
tiesa@satv.tiesa.gov.lv

Par pieaicināto personu lietā Nr. 2025-35-03

Satversmes tiesa 2005. gada 2. oktobrī ierosinājusi lietu Nr. 2025-35-03 “Par Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1013 “Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu” 19.¹ 4. apakšpunkta (redakcijā, kas bija spēkā no 2013. gada 1. oktobra līdz 2019. gada 21. novembrim) atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 105. pantam” (turpmāk – lieta Nr. 2025-35-03).

Ar Satversmes tiesas 2025. gada 10. decembra lēmumu esmu atzīta par pieaicināto personu lietā Nr. 2025-35-03. Esmu uzaicināta līdz 21.01.2026. rakstveidā izteikt viedokli “Par Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1013 “Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu” 19.¹ punkta 4. apakšpunkta¹ (turpmāk - apstrīdētā norma) atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 105. pantam.

Izvērtējot pieteikumu iesniedzējas Rīgas pilsētas tiesas (turpmāk tekstā arī – pieteicēja) lēmumus lietā Nr. C29287620 un lietā Nr. C29348021, ar kuriem nolemts iesniegt pieteikumus Satversmes tiesai un Ministru kabineta atbildes rakstu Nr. 25-TA-2741, ievērojot Tiesībsarga likumā noteikto kompetenci, sākotnēji vēršu Satversmes tiesas uzmanību uz faktiem, kuriem, pēc mana ieskata, varētu būt nozīme lietas izskatīšanā. Tālāk tiks vērtēta apstrīdētās normas atbilstība Satversmes 105.pantam.

¹ Redakcijā, kas bija spēkā no 2013. gada 1. oktobra līdz 2019. gada 21. novembrim.

[1] Līdz 30.09.2013. spēkā bija Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" (turpmāk tekstā arī – MK Noteikumi Nr.1013) 17.8.punkts. Tas paredzēja aprēķinu par pakalpojumu, kura patēriņa noteikšanai nav uzstādīti skaitītāji, proti, par ūdens patēriņu dzīvoklī, tai skaitā gadījumos, ja skaitītājam ir beidzies verificēšanas termiņš, – ne vairāk kā 10 m³ mēnesī par katru dzīvoklī dzīvojošo personu (turpmāk – patēriņa norma), ievērojot šo noteikumu 19. un 20.punktā minētos nosacījumus. Patēriņa normas ietvaros patērētā karstā un aukstā ūdens daļa tika noteikta, piemērojot proporciju starp mājas ievadā uzstādītajiem karstā un aukstā ūdens skaitītāju rādījumiem.

Tātad secināms, ka līdz 30.09.2013. ūdens patēriņa skaitītāji nebija obligāta prasība, lai gan noteikumos tie bija iekļauti un to prasības noteiktas. Bija paredzēta arī ūdens patēriņa norma 10 m³ mēnesī par katru dzīvoklī dzīvojošo personu. Tātad šāda pieeja nav vērtējama kā absolūts jaunums (skat., kopsakarā ar Ministru kabineta atbildes raksta 8.lpp. norādīto, ka "apstrīdētās normas izstrādes brīdī nepastāvēja normatīvais regulējums, kurš vietējo pašvaldību saistošajos noteikumos paredzētu noteikt ūdens patēriņa normas vienam iedzīvotājam") . Līdz ar MK Noteikumu Nr.1013 grozījumiem, kas stājās spēkā 01.10.2013., ūdens patēriņa skaitītājiem tika izvirzītas augstākas prasības, turklāt tiem bija jābūt uzstādītiem visos dzīvokļu īpašumos.

[2] Vēršu uzmanību, ka ūdens patēriņa starpības attiecināšana 19.¹ punkta 4.apakšpunkta izpratnē ir viens no piemērošanas gadījumiem, lai dzīvokļu īpašnieki segtu mājā radušos ūdens patēriņa starpību. Proti, saskaņā ar minēto noteikumu 19. punktu gadījumā, ja veidojas starpība starp mājas kopējā ūdens skaitītāja rādījumu un dzīvokļu īpašumos ar skaitītājiem noteikto ūdens patēriņu, ieskaitot arī avārijās un remontā nopludināto ūdens daudzumu, tiek veikts ūdens patēriņa pārrēķins. Dzīvokļa īpašnieks ūdens patēriņa starpību sedz atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam. Savukārt atbilstoši 19.¹ punktam šo noteikumu 19. punktā minēto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību nepiemēro, bet ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam starp šādiem dzīvokļu īpašniekiem (ja tādi ir dzīvojamā mājā):

19.¹ 1. kuri nav iesnieguši informāciju par ūdens skaitītāja rādījumu vismaz trīs mēnešus pēc kārtas;

19.¹ 2. kuru atsevišķajos īpašumos ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti;

19.¹ 3. kuri atkārtoti nav ļāvuši pārvaldniekam veikt savā dzīvokļa īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudi, ja pārvaldnieks par šādas pārbaudes veikšanu rakstiski paziņojis vismaz nedēļu iepriekš, nosūtot paziņojumu uz dzīvokļa īpašumu, kurā plānota skaitītāju pārbaude;

19.¹ 4. kuru dzīvokļa īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudē konstatēts, ka ūdens patēriņa skaitītāji ir bojāti, tie nav noplombēti, to plombējums ir bojāts vai tie nav verificēti triju mēnešu laikā pēc verificēšanas termiņa beigām.

Tātad normatīvais regulējums paredzēja arī citus gadījumus ūdens patēriņa starpības sadalei dzīvokļu īpašnieku starpā, tomēr, vērtējot Tiesībsarga birojā saņemtos iesniegumus ūdens patēriņa starpības piemērošanā, jāatzīst, ka praksē tieši 19.¹ punkta 1.apakšpunkts un 4.apakšpunkts ticis piemērots visbiežāk.

[3] Cita starp Satversmes tiesa lietā Nr. 2023-46-03 “Par Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu” 19.¹ punkta 1. apakšpunkta (redakcijā, kas bija spēkā no 2013. gada 1. oktobra līdz 2019. gada 21. novembrim) atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 105. pantam”, t.i., vienu no ūdens patēriņa sadales gadījumiem, ir atzinusi par neatbilstošu Satversmes 105. panta pirmajiem trim teikumiem un spēkā neesošu no pamattiesību aizskāruma rašanās brīža attiecībā uz atbildētāju civillietā Nr. C71257421 un citām personām civillietās, kurās tiesvedība vēl nav noslēgusies.

[4] Pieteicēja uzskata, ka apstrīdētājā normā ietvertais pamattiesību ierobežojums ir nesamērīgs, netiek ņemti vērā papildus apstākļi, kas var izraisīt ūdens patēriņa starpību, kā arī neesot noteiktas maksimālās ūdens patēriņa normas. Tādējādi apstrīdētā tiesību norma nesamērīgi ierobežojot Satversmes 105. pantā noteiktās tiesības uz īpašumu.

Ministru kabinets atbildes rakstā Nr. 25-TA-2741 lūdz atzīt pieteikumus par nepamatotiem² un apstrīdēto normu par atbilstošu Satversmes 105. pantam.

Apstrīdētā norma ir zaudējusi spēku. Šobrīd ir pilnveidota ūdens patēriņa starpības sadales kārtība, nosakot pienākumu ievērot ūdens patēriņa normas uz vienu iedzīvotāju, kas pēc būtības vairs nepieļauj visas mājas ūdens patēriņa starpības attiecināšanu pat uz vienu dzīvokļa īpašumu, ņemot vērā, ka ne visos gadījumos ūdens patēriņa starpības rašanās cēloņi ir saistīti ar atsevišķa dzīvokļa īpašnieka darbību vai bezdarbību.

Apstrīdētās normas atbilstība Satversmes 105.pantam

² MK atbildes rakstā norādīts - Rīgas pilsētas tiesas (turpmāk – Pieteicējs) pieteikums Nr. 157/2025 un pieteikums Nr. 158/2025 (turpmāk abi kopā – Pieteikums).

[5] Satversmes 105. pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz īpašumu. Īpašumu nedrīkst izmantot pretēji sabiedrības interesēm. Īpašuma tiesības var ierobežot vienīgi saskaņā ar likumu.

Satversmes tiesa, balstoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksē nostiprinātajām atziņām, ir norādījusi, ka Satversmes 105. pants paredz visaptverošu mantiska rakstura tiesību garantiju un neaprobežojas vienīgi ar īpašuma tiesībām. Ar “tiesībām uz īpašumu” saprotamas visas mantiska rakstura tiesības, kuras tiesīgā persona var izlietot par labu sev un ar kurām tā var rīkoties pēc savas gribas. Īpašuma tiesības ietver arī līgumu tiesības ar ekonomisku vērtību³. Par īpašumu var tikt uzskatīti ļoti dažādi prasījumi, proti, tādi prasījumi, kuru izpildi varētu pieprasīt, ja pastāv skaidrs tiesisks pamats. Arī nākotnes ienākumi uzskatāmi par īpašumu tad, ja tie jau ir nopelnīti vai pastāv prasība, kuru var apmierināt.⁴

[6] Satversmes tiesa ir atzinusi, ka normatīvajos tiesību aktos noteikts obligāta maksājuma veikšanas pienākums vienmēr nozīmē tiesību uz īpašumu ierobežojumu.⁵ Arī personas naudas līdzekļi ir tiesību uz īpašumu objekts.⁶ Tātad personas naudas līdzekļi, kuri izlietojami ar apstrīdēto normu noteikto maksājumu veikšanai, ir uzskatāmi par īpašumu Satversmes 105. panta izpratnē, un to aizsardzība ietilpst Satversmes 105. pantā ietvertu tiesību uz īpašumu tvērumā. Līdz ar to apstrīdētā likuma norma ierobežo personai – dzīvokļa īpašniekam – Satversmes 105. pantā ietvertās pamattiesības.

[7] Satversmes tiesa ir atzinusi, ka īpašuma tiesības var ierobežot, ja ierobežojumi ir attaisnojami, proti, ja:

- 1) tie ir noteikti saskaņā ar likumu;
- 2) tiem ir leģitīms mērķis;
- 3) tie ir samērīgi.⁷

[7.1] Lietā nepastāv strīds par apstrīdētās normas pieņemšanas vai izsludināšanas atbilstību normatīvajiem aktiem. Tāpat nepastāv strīds par to, vai apstrīdētā norma ir pietiekami skaidri formulēta, lai persona varētu izprast no tās izrietošo tiesību un pienākumu saturu un paredzēt tās piemērošanas sekas. Tādējādi secinu, ka īpašuma tiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu.⁸

³ Satversmes tiesas 2010. gada 20. aprīļa lēmums par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2009-100-03. 8.2. punkts.

⁴ Satversmes tiesas 2015. gada 13. oktobra spriedums lietā Nr. 2014-36-01. Latvijas Vēstnesis, 15.10.2015. Nr.202.

⁵ Satversmes tiesas 2021. gada 6. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2020-31-01 13.3. punkts.

⁶ Satversmes tiesas 2020. gada 28. septembra sprieduma lietā Nr. 2019-37-0103 15.2. punkts.

⁷ Satversmes tiesas 2008. gada 22. decembra spriedums lietā Nr. 2008-11-01. Latvijas Vēstnesis, 23.12.2008., Nr.200.

⁸ MK noteikumi Nr.1013, t.sk., apstrīdētā norma ir izdota, pamatojoties uz likuma “Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50. panta piekto daļu.

[7.2] Satversmes tiesa ir atzinusi, ka ikviena pamattiesību ierobežojuma pamatā ir jābūt apstākļiem un argumentiem, kādēļ tas vajadzīgs, proti, ierobežojumam jābūt noteiktam svarīgu interešu – leģitīma mērķa - labad.⁹ Pienākums norādīt leģitīmo mērķi visupirms ir institūcijai, kas izdevusi apstrīdēto aktu.¹⁰

Ministru kabinets norādījis, ka apstrīdētajā normā ietvertā īpašuma tiesību ierobežojuma leģitīmie mērķi ir:

- 1) aizsargāt katra dzīvokļa īpašnieka tiesības uz īpašumu (pirmkārt, tiesības neciest naudas līdzekļu, kas ir tiesību uz īpašumu objekts, nepamatotu samazinājumu, otrkārt, tiesības netraucēti saņemt konkrēto pakalpojumu no pakalpojuma sniedzēja);
- 2) nodrošināt no dzīvokļu īpašnieku kopības un pakalpojuma sniedzēja civiltiesiskām attiecībām izrietošo saistību netraucētu izpildi.

Jāņem vērā, ka dzīvojamā mājā, kurā ir kopēja ūdensapgādes sistēma ar kopēju mājas ūdens ievadu, pakalpojums tiek sniegts visiem dzīvokļu īpašniekiem kopumā. Arī judikatūrā ir norādīts, ka ūdensapgādes pakalpojumi mājā, kurā ir kopēja ūdensapgādes sistēma ar kopēju mājas ūdens ievadu, ir pakalpojums ko sniedz mājai kopumā.¹¹ Visiem dzīvokļu īpašniekiem piegādātā ūdens kopējo apjomu nosaka, balstoties uz dzīvojamās mājas ievadā uzstādītā skaitītāja rādījumiem (komercuzskaites mēraparāts), bet katram atsevišķajam īpašumam piegādātā ūdens apjomu (secīgi - katra dzīvokļa īpašnieka maksājamo daļu) nosaka, izmantojot atsevišķajos īpašumos uzstādītos skaitītājus. Tādējādi gan dzīvojamās mājas ievadā uzstādītais skaitītājs, gan arī atsevišķajos īpašumos uzstādītie skaitītāji dzīvojamā mājā veido vienotu uzskaites sistēmu. Lai korekti noteiktu katra dzīvokļa īpašnieka maksājamo daļu, ir būtiski, lai tiktu nodoti visu skaitītāju rādījumi, kā arī, lai tie būtu atzīti par lietošanai derīgiem (verifikācija).

Cita starp no Ministru kabineta noteikumu projekta „Grozījumi Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumos Nr.1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu” tiesību akta projekta

⁹ Satversmes tiesas 2005. gada 22. decembra spriedums lietā Nr. 2005-19-01. Latvijas Vēstnesis, 29.12.2005., Nr.209.

¹⁰ Satversmes tiesas 2011. gada 25. oktobra spriedums lietā Nr. 2011-01-01. Latvijas Vēstnesis, 28.10.2011., Nr.171.

¹¹ Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2013.gada 2.decembra spriedumu Nr.SKA-706/2013 11.punkts.

sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija)”¹² izriet, ka grozījumu mērķis pēc būtības bija ūdens starpības maksāšanas pienākumu pārvešana uz tiem dzīvokļu īpašniekiem, kuri neveic korektu ikmēneša ūdens patēriņa uzskaiti un nepiedalās sava īpašuma pienācīgā pārvaldīšanā, no kura arī var izsecināt, ka minētais attiecas uz katra individuālā dzīvokļa īpašnieka tiesību uz īpašumu aizsardzību.

Ņemot vērā iepriekš minēto, secinu, ka pamattiesību ierobežojuma mērķis ir pārējo dzīvokļu īpašnieku, kuri ir godprātīgi pildījuši savus pienākumus mājas pārvaldīšanas jautājumos, t.sk., ūdens patēriņa skaitītāja savlaicīgā verificācijā, interešu aizsardzība.

[7.3] Vērtējot pamattiesību ierobežojuma samērīgumu, ir jāpārbauda:

- pirmkārt, vai izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīma mērķa sasniegšanai, t.i., vai ar apstrīdēto normu var sasniegt ierobežojuma leģitīmo mērķi;
- otrkārt, vai šāda rīcība ir nepieciešama, t.i., vai mērķi var sasniegt ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem;
- treškārt, vai rīcība ir atbilstoša, t.i., vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par personas tiesībām un likumiskajām interesēm nodarīto zaudējumu.

Ja, izvērtējot tiesību normu, tiek atzīts, ka tā neatbilst kaut vienam no šiem kritērijiem, tad tā neatbilst arī samērīguma principam un ir prettiesiska.¹³

[7.3.1] Izvērtējot, vai izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīma mērķa sasniegšanai, jāatzīst, ka likumdevējs konkrētajā laika periodā izvēloties tieši šādu ierobežojumu, sasniedza leģitīmo mērķi, proti, ar apstrīdēto normu tika paredzēts, kā noteikt tā dzīvokļa īpašnieka apmaksājamo daļu, kura dzīvokļa īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudē konstatēts, ka ūdens patēriņa skaitītāji ir bojāti, tie nav noplombēti, to plombējums ir bojāts vai tie nav verificēti triju mēnešu laikā pēc verificēšanas termiņa beigām. Tādējādi tika nodrošināta ne tikai iespēja noteikt katra dzīvokļa īpašnieka maksājamo daļu par saņemto pakalpojumu atbilstoši faktiski individuālajām vajadzībām patērētajam ūdens daudzumam, bet arī nodrošināta korekta savstarpējo saistību izpilde starp dzīvojamās mājās īpašniekiem un konkrēto pakalpojuma sniedzēju. Proti, konstatējot, ka

¹² 2013. gada 17. septembra Ministru kabineta noteikumi Nr. 817 "Grozījumi Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumos Nr. 1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu""

¹³ Satversmes tiesas 2002. gada 19. marta spriedums lietā Nr. 2001-12-01. Latvijas Vēstnesis, 20.03.2002., Nr. 44

dzīvojamā mājā ir dzīvokļu īpašnieki, kas atbilst apstrīdētajā normā noteiktajiem kritērijiem, ūdens patēriņa starpību sadalīja nevis starp visiem dzīvojamās mājas īpašniekiem (dzīvokļu īpašniekiem), bet gan to sedza dzīvokļu īpašnieki, kuri atbilda iepriekš norādītajiem gadījumiem apstrīdētās tiesību normas ietvaros. Vienlaikus normatīvais regulējums paredzēja arī citus gadījumus ūdens patēriņa starpības sadalei dzīvokļu īpašnieku starpā.

[7.3.2] Izvērtējot, vai mērķi varēja sasniegt ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, norādāms, ka tā kā likumdevējs apstrīdēto normu ir grozījis, secināms, ka mērķi varēja sasniegt arī ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem. Proti, kā tas izriet no Ministru kabineta 2019. gada 19. novembra noteikumiem Nr. 524 "Grozījumi Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumos Nr. 1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu"", noteikumos tika iekļauts 19.² punkts, kas nosaka formulu, pēc kuras aprēķina maksimālo piegādāto ūdens daudzumu. Līdz ar to likumdevējs ir reaģējis uz nesamērīgo apstrīdētajā normā ietvertu pamattiesību ierobežojumu un pilnveidojis to nolūkā līdzsvarot gan visas mājas, gan atsevišķu māsaimniecību lietotāju tiesības. Tādējādi secinu, ka pastāvēja personu pamattiesības mazāk ierobežojoši līdzekļi, kas iekļauti MK noteikumu Nr. 1013 redakcijā, un stājās spēkā no 2019. gada 22. novembra.

Pilnveidojot regulējumu, likumdevējs pēc būtības arī atzina, ka tiesību norma bija acīmredzami nesamērīga. Veicot grozījumus MK noteikumos Nr.1013, Ekonomikas ministrija tiesību akta anotācijā norādīja, ka līdz ar grozījumiem ir pilnveidota ūdens patēriņa starpības sadales kārtība un noteikts pienākums ievērot ūdens patēriņa normas uz vienu iedzīvotāju. Tika secināts, ka MK noteikumu Nr.1013 19.¹ punktā noteiktā ūdens patēriņa starpības sadales kārtība atsevišķos gadījumos var būt netaisnīga vai nesamērīga, proti, kad ūdens patēriņa starpības apjoms ir neadekvāti liels un tās iemesli ir citi, kuri savukārt nav risināti vai nav bijusi iespēja tos laikus atrisināt. Šādā gadījumā, ja vienam vai vairākiem atsevišķiem dzīvokļu īpašniekiem piemēro MK noteikumu Nr.1013 19.¹ punktā noteikto kārtību, tad viņiem jāapmaksā ūdens patēriņa starpība, kurā ietilpst ne tikai viņu neuzskaitītais ūdens patēriņš, bet arī citu apstākļu dēļ radītais ūdens patēriņš, piemēram, avārijā, remontā un koplietošanas vajadzībām nopludinātais ūdens daudzums. Tā kā visi dzīvokļu īpašnieki kopumā ir atbildīgi par ūdensapgādes sistēmas tehnisko

stāvokli dzīvojamā mājā, tad ne vienmēr ir taisnīgi vai samērīgi uzrēķināt visu ūdens patēriņa starpību uz atsevišķiem dzīvokļu īpašniekiem.¹⁴

Ņemot vērā, ka ir konstatējams, ka apstrīdētā tiesību norma neatbilst samērīguma principam, jo pamattiesību ierobežojumu varēja sasniegt ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, apstrīdētā norma ir pretiesiska. Līdz ar ko nav nepieciešams tālāk vērtēt, vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par personas tiesībām un likumiskajām interesēm nodarīto zaudējumu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto secinu, ka **ar apstrīdēto normu tika pārkāptas Satversmes 105.pantā aizsargātās personas tiesības uz īpašumu.**

Tiesībsardze

Karina Palkova

¹⁴ Ministru kabineta noteikumu projekta „Grozījumi Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumos Nr. 1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu”” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija)